

Tôi buồn quá, ghi tên trong cuộc "số xò" của chương trình "Gửi lời chúc Tết Giáp Tí về VN" do đài BBC tổ chức. Tôi còn một vài người thân và nhiều Thân Hữu Điện Luce còn kẹt lại tại Hồ-Li -tinh City. Nếu trúng số được thì còn hạnh phúc nào bằng.

Trời đã khuya, gần sáng, các đài Tivi đã hết từ bao giờ. Có lẽ tôi phải tạm dừng nói đây để "ngả lưng" được đôi chút vì ngày mai còn phải chạy kiếm cơm, "mổ con mắt."

Cầu mong rằng ngày mai không phải là THE DAY AFTER.

KHÔNG RÀNH VIỆC ĐỜI....CŨNG KHỔ !!!

Con gái ông bác sĩ kia bị chữa hoang. Muốn dấu nhem, ông ta mưu tính như sau : Khi có ai mắc bệnh chướng bụng, mình cứ hẹn lần chờ ngày con mình sanh. Vào ngày đó đem bệnh nhân vào chụp thuốc mê mà mổ. Xong xuôi cứ đỡ bữa là bệnh nhân có bầu, đứa bé vừa mới được mổ ra thì ai biết đó vào đâu.

Đến ngày cô chuyển bụng, rồi thay trong bệnh viện chỉ có một ông Cha mắc bệnh chướng bụng. Không trì hoãn được, bác sĩ ta cứ y kế thi hành. Khi cha tỉnh lại được biết mình đẻ con thì lấy làm lạ lắm. Tuy nhiên, vì không rành việc đời nên ông cũng chấp nhận.

Thời gian thâm thoát thoi đưa, đứa bé trưởng thành thì Cha đã già lắm. Ngày trước khi lìa đời cha trời với con : " Nói thật con nghe, Cha không phải là Cha ruột của con đâu. Cha ruột của con chính là Đức Giám Mục đó!!!"

CHÍNH TRANG THÀNH PHỐ

Nhóm Kỹ sư Công chánh kia phụ trách việc chính trang thành phố của mình. Với tinh thần "cách mạng" phục vụ nhân dân trên hết, công cuộc nghiên cứu khởi sự từ lâu vẫn chưa có kết quả. Tới ngày phải trình, vị Trưởng kỹ sư lập phóng mạng vài hoạ đồ, cho tô màu xanh đỏ hầu lõe thiên hạ.

Chủ tịch Hội đồng thành phố xem qua, tức giận hỏi :

" Cái công viên này với bãi cỏ xanh rì, với suối nước trong vắt, với tháp rửa đẹp đẽ, sao lại đặt sát nhà máy lọc nước cống ? Chỗ giải trí mà đặt tại nơi hôi thúi thử hỏi ma nào đến đó chơi ?

Trưởng kỹ sư ta túng thế, cãi liêu :

" Thưa, ý kiến này không có chi sai cả. Nếu công viên mà hấp dẫn thì đất đâu du khách cũng tìm đến. Bằng chứng là Chúa đã áp dụng ý kiến này trên thân thể ... con người và Chúa đã thành công. Nếu Ông Chủ tịch không băng lũng, xin cho chúng tôi nghiên cứu lại..."

LTAHCC từ nay sẽ đảm trách 2 nhiệm vụ mới :

1) CHUYÊN KHẨN CẤP. Tin tức bạn bè và Job Opening.

Vì phát hành 3 tháng một lần nên tin tức trong LTAHCC đều mất thời gian tính. Kể từ nay :

- * Quý Ai-hữu nào có tin tức bạn bè và job opening xin báo ngay cho Ban Biên Tập (đúng chỗ đến gần ngày LT phát hành mới thông báo như trước đây).
- * Quý Ai-hữu nào cần tin tức bạn bè và job opening xin liên lạc với Ban Biên Tập. Các dữ kiện mà Ban Biên Tập được cung cấp sẽ được chuyển đến bạn theo phương tiện bưu điện nhanh nhất.

2) TÀI LIỆU THI PE. Bài viết về thi P.E., Professional Engineer tại Mỹ rải rác trong các Lá thư Ai-hữu Công-chánh trước đây được in lại, đóng thành tập. Đây không phải là bài vở dùng để ôn (review). Đây chỉ là những ý kiến, nhận xét học làm sao cho dễ đầu, của những kẻ đã qua cầu. Ai-hữu nào cần xin liên lạc với Ban Biên Tập để mượn.

Vì số in có hạn mà số Ai-hữu mới đến lại đông, thời gian mượn tối đa là 1 tháng.

(Ấn loạt : từ nguyên, cước phí chuyển tài liệu đến bạn do LTAHCC đài thọ).

CHUYÊN NGHE KỂ LẠI : SƯỞNG ĐIỆN NGƯỜI.

Đại học kia có một nhóm nghiên cứu về tính dục. Muốn biết xem trên đời có chuyện gì làm con người, sống hơn tính dục hay không, họ bèn treo giải thưởng cho ai viết rõ nhất kinh nghiệm của mình về vấn đề này.

Các thử dự thi phần lớn là những chuyện lâm cảm như :

- * Khi tôi thấy các tướng lãnh Nhật-ban xuống tàu Mỹ ký tên đầu hàng chấm dứt thế chiến thứ 2 tôi sướng ... hơn cả tính dục.
- * Tôi nghe chủ nô tôi chết, tôi sướng hơn cả tính dục.
- * Đi Reno ăn bạc tôi sướng hơn cả tính dục.

V...V.....
Người được giải nhất là một anh Việt-Nam mới qua mặc dù Anh vẫn còn qua lối thói.

Bài của anh đại ý như sau :

"....Tôi kẹt lại ở VN sau 1975. Đêm đó năm ngũ, mò mạng nghe trước ngo có tiếng chân của nhiều người đi. Chó không còn sủa nữa vì đã bị thịt tứ lấu. Có tiếng gõ cửa, chẳng dạng đứng, tôi mở cửa trong lo âu và sợ hãi. Một toán 5 người, có 2 tên mang súng.

" Anh A, anh đi theo tôi ! "

Tôi nói : " Thưa tôi không phải là A, anh A ở nhà phía bên kia ".
Đong cửa lại, vào năm, gác tay lên trán tôi sướng điên người, sướng hơn cả tính dục hàng triệu lần.

Nếu mai đây, canh đó lại tiếp điên chắc là tôi sướng mãnh liệt hơn hôm nay nhiều.

Suy đi, nghĩ lại, mai kia, các anh A lảng giêng đã đi hết rồi thì lấy đầu mà sướng. Nhớ lại buổi học ban chiều lối đây bác Hồ văng vẳng bên tai " Không có gì quý bằng độc lập và tự do " và cũng noi gương bác Hồ lúc thiếu thời tôi đành " Vuốt biên ".

Lời bạn của người kể chuyện : " Tôi quen với thặng đó. Nó so vượt biên của nó với việc vượt biên của bác Hồ chẳng khác nào ... " gà với công ". Bác Hồ vượt biên rất là khó sở bằng tàu buôn của thực dân, trong an ninh và cấm eo do thực dân cấp. Thặng đó và gia đình vượt biên rất là thoải mái trên thuyền nan không chèo ngoi, dưới làn đạn của những kẻ tử cho là đến để giải phóng nó, với tư thần rình rập từng giờ, từng phút, với sự chào đón nồng hậu của cướp biên Thái-Lan ".